

[Inger Stilling Pedersen]

og kommuner skulle have en hjælpende hånd til. Jeg håber, at vi alle til gavn for de psykisk syge virkelig vil få taget nogle initiativer, som hjælper, at vi vil lægge fordommene væk og sige: Hvad kan vi gøre? Det at være psykisk syg, det er sagt tidligere, kan ramme enhver – også dig og mig og vore nærmeste. Er vi så tilfredse med den behandling, der bydes i dag? Det er spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Fru Inger Stilling Pedersen spurgte om forskning inden for dette område. I Sundhedsministeriets udmærkede forebyggelsesprogram står der beskrevet, hvad der er forsket i, og hvad der er arbejdet med inden for dette område. Sundhedsministeriet siger helt klart, at der er forsket betydelig mere i behandling end i årsager. Det hænger sammen med, at det er uhyre svært at forske i de komplicerede sammenspil.

Men alligevel har man i det udmærkede afsnit, som hedder »Forebyggelse af psykiske lidelser«, peget på tre ting, som formodes at øge sårbarhed og modtagelighed over for psykiske belastninger: det er livsvilkårene, det er tilknytning til arbejdsmarkedet, det er boligmiljøet, og det er forhold i lokalsamfundet i øvrigt. Jeg skal ikke læse hele det afsnit op, men jeg skal ærligt indrømme, at da jeg forberedte mig på dette møde og læste det afsnit i bogen, var jeg meget i tvivl, om jeg kunne tillade mig at læse det meste af afsnittet op om »Forebyggelse af psykiske lidelser«, fordi det faktisk meget godt beskriver problematikken inden for forebyggelsesområdet og inden for området psykiske lidelser.

Det, der er problemet i Danmark, er, at Sundhedsministeriet og Socialministeriet ikke læser sådan et forebyggelsesprogram og følger det konkret op i dagligdagen. Jeg synes, at fru Inger Stilling Pedersen meget præcist siger, at det skal vi så hjælpe dem med, og det vil vi glæde os til at gøre, fru Inger Stilling Pedersen!

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Der blev rejst en række spørgsmål i denne debat, som vi forhåbentlig vil få besvaret fuldt tilfredsstillende, når vi netop får fremlagt den redegørelse i Folketinget, som dagsordenen taler om.

Der er imidlertid ét spørgsmål, jeg synes der er udestående, om jeg så må sige, det spørgsmål, der blev rejst af nogle: Betyder nogle af de distriktspsykiatriske initiativer, at der bliver en stor social tabergruppe?

Der er nok ikke nogen tvivl om, at erfaringsbaggrunden kan være lidt forskellig. Der er sikkert heller ikke nogen tvivl om, at forholdene kan være lidt forskellige fra amt til amt.

Det er jo rigtigt, hvad hr. Duetoft siger, at det jo altså først er henimod slutningen af denne folketingssamling, at vi vender tilbage til den store, brede diskussion om distriktspsykiatrien og herunder også til spørgsmålet, om der måtte være en sådan social tabergruppe.

Derfor vil jeg faktisk foreslå helt konkret, at vi bad den opfølgingsgruppe, som i forvejen sidder – hvori der er både socialfolk og læger med – om inden årsskiftet specielt at undersøge og besvare spørgsmålet om, om der er en stor social tabergruppe.

Ellers er der jo nok ikke nogen tvivl om det, som flere af ordførerne har været inde på, nemlig psykiatriens placering i sundhedsvæsenet – vel forstået mere som den prestigemæssige placering. I virkeligheden tror jeg, at meget af den samtale og mange af de initiativer, der nu er omkring psykiatrien, i sig selv er med til at sætte fokus på og skabe interesse omkring psykiatrien og selvfølgelig stille krav til psykiatrien. Vi stiller flere spørgsmål, og vi stiller kritiske spørgsmål. Det tror jeg i virkeligheden at professionen – hvis jeg må bruge det udtryk – skal være glad for, fordi det vidner om en interesse for og et engagement i det, psykiatrien beskæftiger sig med. I virkeligheden tror jeg, at den proces, vi er i gang med her, er med til også at give psykiatrien sin placering i vores sundhedsvæsen.

Fru Tove Lindbo Larsen nævnte fuldstændig korrekt, at man i den distriktspsykiatriske hjælp baserer sig meget på teams i den forstand, at det ikke kun er lægelige tilbud, men bestemt også forskellige former for sociale tilbud. Det er jeg fuldstændig enig i, sådan skal det være, og det fremhæver vi for øvrigt også fra ministeriets side i det oplæg, der er lavet.

Der er imidlertid én ting, jeg håber vi kan være enige om at fastholde: at det stadig væk skal være sådan, at den pågældende, der har brug for hjælp, ikke skal, havde jeg nær sagt, mødes af hele gruppen på én gang. Det kan være noget